

Jóel könyve és a laodiceai hetednapi adventista egyház – Harmincharmadik szám

Jeff Pippenger

2026-01-21

Harmincharmadik szám

A vasárnaptörvénynél a száznegyvennégyezer prófétai értelemben találkozunk a tizenegyedik óra munkásaival. A száznegyvennégyezer már el van pecsételve, és ekkor szólítja a nagy sokaságot, hogy jöjjön ki Babilonból, és álljon velük együtt a hetednapi szombat mellett. Az ítélet Isten háza felett a vasárnaptörvénynél véget ér, és azután az ítélet a pogányokra, a nagy sokaságra—Isten másik nyájára—száll át. A Jelenések hetedik fejezete mindkét csoportot azonosítja, és az ötödik pecsétben a sötét korszakok mártírjai azt kérdezik: „meddig”, míg Isten megítéli a pápai hatalmat az ő mártírhálukért? Azt a választ kapják, hogy nyugodjanak sírjaikban mindaddig, amíg a pápai üldözés mártírjainak egy második csoportja teljessé nem lesz, és fehér ruhákat adnak nekik. A Jelenések könyve hetedik fejezetének nagy sokasága fehér ruhákat visel, mert ők képviselik a pápai mártírok második csoportját az előttünk álló vasárnaptörvény-válságban. A Jelenések hetedik fejezete és az ötödik pecsét e két csoportról szól, miként Szmirna és Filadelfia gyülekezete is. Szmirna a végső pápai vérfürdő mártírjait jelképezi, Filadelfia pedig a száznegyvennégyezret.

Péter a harmadik órában van Cézarea Filippinél, és „hat nap” múlva — nem hat óra múlva — a vasárnaptörvény peremére jutna, amely a kilencedik óra.

És hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és annak testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. És elváltozott előttük; arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig fehér lett, mint a világosság. És íme, megjelent nekik Mózes és Illés, amint beszélgettek vele. Máté 17:1–3.

A vasárnaptörvénynél a száznegyvennégyezer prófétai értelemben találkozunk a nagy sokasággal. Illés azokat a száznegyvennégyezret jelképezi, akik nem ízlelik meg a halált, Mózes pedig azokat jelképezi, akik meghalnak az Úrban. Krisztussal együtt állnak a vasárnaptörvénynél, ahol Krisztus felkeni dicsőségének országát, miként a keresztnél megalapította kegyelmének országát. Ha még mindig követitek azt a logikát, amelyet a harmadik órától a kilencedik óráig tartó hatórás időszakokkal összefüggésben fejtünk ki, akkor szükséges meglátni valamit, ami igen különleges szemléltetés.

Caesarea Philippi harmadik órája Caesarea Maritima kilencedik órájának ómegájában az alfa. Azt állítom, hogy nem hat órával, hanem hat nappal később Péter a Megdicsőülés hegyén van; ez szintén azt a történelmet szemlélteti, amely a vasárnaptörvénynél, vagyis a kilencedik óránál tetőzik. A hatnapos időszak összhangban áll a hatórás időszakokkal, de csak mint Caesareától Caesareáig terjedő fraktál. Ami különösen figyelemre méltó, az az, hogy a történelemnek ez a fraktál-jelensége a hatórás időszak történelmén belül pontosan az történik, amikor a pünkösdi időszakot vesszük figyelembe. A Krisztus halálától pünkösdig terjedő hat óra a kereszt időszakától

Kr. u. 34-ig terjedő időszak fraktálja, amikor a szent hét lezárult, és az evangélium a pogányokhoz ment.

„Most a büszkeség és az irigység bezárta az ajtót a világosság előtt. Ha hitelt adtak volna a pásztorok és a bölcsek által hozott híradásoknak, az a papokat és a rabbikat a lehető legirigylésre méltatlanabb helyzetbe juttatta volna, megcáfolva azt az állításukat, hogy ők Isten igazságának magyarázói. Ezek a tanult tanítók nem alacsonyodtak volna le odáig, hogy olyanoktól fogadjanak el tanítást, akiket pogányoknak neveztek. Nem lehet — mondták —, hogy Isten őket mellőzve tudatlan pásztorokkal vagy körülmételetlen pogányokkal közölje magát. Elhatározták, hogy megvetésüket tanúsítják azokkal a híradásokkal szemben, amelyek Heródes királyt és egész Jeruzsálemet izgalomban tartották. Még csak el sem mentek Betlehembe, hogy meggyőződjenek, vajon úgy vannak-e ezek a dolgok. És a népet arra vezették, hogy a Jézus iránti érdeklődést rajongó felindulásnak tekintse. Itt kezdődött Krisztus elutasítása a papok és a rabbik részéről. Ettől a ponttól kezdve büszkeségük és makacsságuk a Megváltó iránti állandósult gyűlöletté növekedett. Miközben Isten ajtót nyitott a pogányok előtt, a zsidó vezetők önmaguk előtt zárták be az ajtót.” Jézus élete, 62.

A szent hét közepén Krisztust keresztre feszítették. Három és fél évvel később Istvánt megkövezték, és Kornéliusz Péterért hívatott. Három és fél évvel a kereszt után a kegyelmi idő az ősi Izráel számára teljesen véget ért. István ekkor feltekintett a mennybe, és látta, hogy Krisztus áll, ami Dániel könyve tizenkettedik fejezetének első versében a kegyelmi idő lezárulásának jelképe. Az ajtó bezárult az ősi Izráel előtt, és megnyílt a pogányok előtt.

Krisztusnak a kilencedik órában bekövetkezett halálától István haláláig és Péternek a kilencedik órában történt elhívásáig terjedő időszakban Kornéliusz és István két tanú arra, hogy az ezerkétszázhatvan profétai nap beteljesedett. A halál kilencedik órájától a halál kilencedik órájáig ezerkétszázhatvan profétai nap telt el. A halál kilencedik órájától a pünkösdi kilencedik órájáig terjedő idő az ezerkétszázhatvan nap egy fraktálját jelöli, ötvenkét napnyi időtartamon belül.

A fraktál, amely a pünkösdi időszak volt, annak az 1 260 napnak a kezdetén található, és e napok végén Péter profétailag mind a harmadik, mind a kilencedik órában Cézáréában helyezkedik el. A két Cézarea egy profétai hatórás időszak alfáját és ómegáját jelképezi. A két Cézarea profétai hatórás időszakán belül Péter hat napon át utazik, és eljut a Megdicsőülés hegyére. A hegy azt az elpecsételést jelképezi, amely a vasárnapi törvénynél teljesedik be, ahol a győzedelmes egyház minden hegy fölé emeltetik. E hat nap a Cézaréától Cézaréáig terjedő hatórás időszakot jelképezi, és fraktált alkot ezen időszakon belül, miként a pünkösdi időszak is fraktál volt ugyanezen szent időszak kezdetén.

A kezdő fraktál a pünkösdi időszakhoz kapcsolódó tavaszi ünnepek beteljesedése volt. A végső fraktál Caesarea Philippitől a Megdicsőülés hegyéig szintén profétai módon kapcsolódik össze a szent héttel. A hegyen az Atya szólt, amint Krisztus keresztségekor is tette, és amint közvetlenül a kereszt előtt is szólni fogott. Az Atya hallható hangon háromszor szólt a szent hét kezdetétől a keresztig. Egyszer a keresztségnél, aztán a Megdicsőülés hegyén, majd a közelgő kereszt árnyékában is szólt.

A kereszt annak az 1260 napnak az ómegája, amely az Ő megkeresztelkedésével vette kezdetét. A megkeresztelkedés és a kereszt Dániel kilencedik fejezetének szent hetére vonatkozó prófécijának meghatározott útjelzői, s így a megdicsőülés hegyét is a szent hét részeként azonosítják. Ha az első és az utolsó a szent hét prófécijának beteljesítő útjelzői, akkor a középső útjelzőnek is prófétai szükségszerűséggel ugyanígy kell lennie.

A keresztség az első angyal; a Megdicsőülés hegye a második, a kereszt pedig a harmadik. A hegyen Isten Mózes és Illést a maradék egyház útjelzőiként azonosította. Az alkalmazás összefonódik Péter, Jakab és János hármasszimboliumával. Három alkalommal vitte Jézus magával Pétert, Jakabot és Jánost. Az első alkalom Jairus leányának feltámasztásakor volt, a második a Megdicsőüléskor, a harmadik pedig a Gecsemánében. Az első alkalommal Péter, Jakab és János egy feltámasztott, tizenkét éves szüzet láttak.

És lőn, hogy amikor Jézus visszatért, a sokaság örömmel fogadta őt, mert mindnyájan őt várták. És ímé, jöve egy Jairus nevű férfi, aki a zsinagóga előjárója volt; és Jézus lábaihoz borulván kérte őt, hogy menjen az ő házába; mert vala néki egyetlenegy leánya, mintegy tizenkét esztendő, és haldoklott. Miközben pedig ment, a sokaság szorongatá őt. Lukács 8:40–42.

A Jairus név jelentése: „a megvilágosító”, valamint „fénylőnek és dicsőségesnek lenni”. A három alkalom közül, amikor Péter, Jakab és János kizárólagosan Krisztus vendégei voltak, ez volt az első, és Jairus az első angyalt jelképezi, aki megvilágosítja a földet annak dicsőségével. A tizenkét éves szűz azokat a szüzeket jelképezi, akik a százhuszonnégyezerként támadnak fel. Krisztus a szűz leány otthonába azután érkezett meg, hogy kapcsolatba lépett egy asszonnyal, akinek tizenkét éve vérfolyása volt.

És egy asszony, akinek tizenkét esztendeje vérfolyása volt, és minden vagyonát orvosokra költötte, de senki sem tudta meggyógyítani, hátulról hozzá lépett, és megérintette ruhájának szegélyét; és azonnal elállt a vérfolyása. Lukács 8:43, 44.

Azonosítanak egy tizenkét éves szüzet, majd a következő versben azonosítanak egy asszonyt is, akinek tizenkét éve vérfolyása van. Az asszonynak a szűz egész életén át vérfolyása volt. Jézus éppen el akart haladni a vérfolyásos asszony mellett, hogy eljusson a szűz leányhoz. Az asszony az első angyal üzenetét jelképezi, amint azt a laodíceai gyülekezetnek szóló üzenet ábrázolja. Krisztus éppen fel akarta támasztani, és életre akarta kelteni a szüzet, és a beteg asszonynak, a laodíceai asszonynak még mindig volt egy rövid alkalma arra, hogy megérintse az Istenséget. A gyermek az utolsó nemzedéket jelképezi, és Jézus egy beteges asszony, Laodícea mellett halad el, hogy feltámassza az utolsó napok szüzét. Amikor a szűz feltámad, az asszony vagy meggyógyult, vagy elhaladtak mellette.

Az első angyal egyik jellegzetessége a félelem, és a félelemnek két fajtája van.

Miközben még beszélt, jöve egy a zsinagóga előjárójának házából, és ezt mondta neki: Meghalt a leányod; ne fáraszd a Mestert. Jézus pedig, mikor ezt meghallotta, felele neki, mondván: Ne félj; csak higgy, és meggyógyul. Lukács 8:49–50.

Ekkor Péter, Jakab és János bemennek a szobába, ahol a feltámadás, amelyet Krisztus keresztsége jelképezett, az első és a harmadik angyal felhatalmazását ábrázolta. A Megdicsőülés hegye a második alkalom, amikor Péter, Jakab és János tanúk. A Megdicsőülés hegye a második angyal, és amikor Krisztus ugyanezeket a tanítványokat magával vitte a Gecsemánéba, az a harmadik angyalt jelképezte. A második lépésnél, a Megdicsőülés hegyénél „megkettőződés” van, mert a hegy mint útjelző annak a három alkalomnak a közepén áll, amikor az Atya szólt. Az első az Ő keresztségekor volt, amely összhangban áll a tizenkét éves szűz feltámasztásával; a második a hegy volt, a harmadik pedig közvetlenül a kereszttel előtt. Az a három alkalom, amikor az Atya szólt, és az a három alkalom, amikor a három tanítvány egyedül ment Jézussal, azáltal kapcsolódik össze, hogy mindkét vonalban a második útjelző a Megdicsőülés hegye.

És amikor bement a házba, senkit sem engedett bemenni, csak Pétert, Jakabot és Jánost, valamint a leány atyját és anyját. Mindnyájan sírtak és siratták őt; ő azonban ezt mondta: Ne sírjatok; nincs meghalva, hanem alszik. És kinevették őt, tudván, hogy meghalt. Ő pedig mindnyájukat kiküldte, kezén fogta őt, és szólította, ezt mondván: Leány, kelj fel. És visszatért bele a lelke, és azonnal felkelt; ő pedig megparancsolta, hogy adjanak neki enni. És szülei elálmélkodtak; ő azonban meghagyta nekik, hogy senkinek el ne mondják, mi történt. Lukács 8:51–56.

Péter, Jakab és János tanúi a szűz feltámadásánál megjelenő első angyalnak, aki aludt, miként Lázár is. Amikor felébredt, azonnal felkelt, és ételt adtak neki. Amikor Illés és Mózes feltámadnak a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében, azonnal talpra állnak, majd a Szentlélek mérték nélkül kitöltetik, ami a szűz eledelét jelképezi. A megdicsőülés hegye hat nappal Caesarea Philippi után volt, kivéve amikor Lukács jegyzi fel az eseményeket.

És lőn mintegy nyolc nappal e beszédek után, hogy maga mellé vette Pétert, Jánost és Jakabot, és felment a hegyre imádkozni. És amint imádkozott, arca ábrázata elváltozott, és ruházata fehérre és fénylővé lett. És ímé, két férfi beszélgetett vele, akik Mózes és Illés voltak. Lukács 9:28–30.

Máté és Márk egyaránt határozottan azt mondják: „hat nap múlva”, Lukács pedig azt mondja: „mintegy” nyolc nap múlva. A bibliai szerzők az idő számításának két módját alkalmazták: az egyiket befoglaló, a másikat kizáró számításnak nevezik. Első pillantásra ez ellentmondásnak tűnhet, de az a tény, hogy Lukács azt mondta: „mintegy”, jelzi, hogy befoglaló értelemben beszélt; amikor pedig Máté és Márk azt mondják: „hat nap múlva”, azzal azt jelzik, hogy teljes napokat számoltak, és nem azt a napot, amely a nyolcnapos időszakot megkezdte, sem azt a napot, amely azt befejezte. A különbség ugyanannak az időszaknak két számbeli jelképét eredményezi: az egyik a nyolcas szám, a másik pedig a hat nap.

Amit a Caesarea Philippi és a Megdicsőülés Hegye közötti hat- vagy nyolcnapos időszak két tanúságtétele által megállapíthatunk, az az, hogy abban az időszakban, amikor Krisztus elpecsételi a százhuszonnégyezeret, a nyolcas szám a Noé bárkájában levő nyolc lelket jelképezi, a hatos pedig a hatodik gyülekezetet, Philadelphiát, amely arra rendeltetett, hogy az a gyülekezet legyen, amely a nyolcadik, vagyis a hét közül való. Mózes, Illés és Krisztus megdicsőülésekor átváltoznak a nyolcadikká. A hegyen való megdicsőülést Mózes történetében a hegyen való megdicsőülés is

előképezi.

Amikor Mózes felment a hegyre, hetven vént és Józsuét vitte magával.

Azután felment Mózes, Áron, Nádáb és Abihu, valamint Izráel vénei közül hetvenen. És látták Izráel Istenét; és lábai alatt mintegy zafírkőből készült padozat volt, olyan tiszta, mint maga az ég. És Izráel fiainak előkelőire nem emelte kezét; ők tehát látták Istent, és ettek és ittak. Az Úr pedig ezt mondta Mózesnek: Jöjj fel hozzám a hegyre, és maradj ott; és neked adom a kőtáblákat, a törvényt és a parancsolatokat, amelyeket megírtam, hogy tanítsd azokat.

És felkelt Mózes és szolgálja, Józsué; és Mózes felment az Isten hegyére. A véneknek pedig ezt mondta: Maradjatok itt, míg visszatérünk hozzátok; és íme, Áron és Húr veletek vannak: ha valakinek valami ügye van, forduljon hozzájuk.

És Mózes felment a hegyre, és felhő borította be a hegyet. És az Úr dicsősége a Sínai-hegyen nyugodott, és a felhő hat napon át borította azt; a hetedik napon pedig a felhő közepéből szólította Mózeszt. Az Úr dicsőségének látványa emésztő tűzhöz volt hasonló a hegy tetején Izráel fiainak szeme előtt. És Mózes bement a felhő közepébe, és felment a hegyre; és Mózes negyven napig és negyven éjjel volt a hegyen. 2Mózes 24:9–18.

Az első angyali üzenet Jairus leányának feltámasztása volt, összhangban Krisztus keresztségével. Majd hat nappal később következett a Megdicsőülés Hegye, amely a második angyal, s ez vezetett a kereszthez, amely a harmadik angyal. Második angyalként a Hegy kettős tanúbizonysággal bír, amennyiben az Atya szava a Hegyen összekapcsolódik a hármassal egy második vonalával. Az a három alkalom, amikor Péter, Jakab és János Krisztus kizárólagos vendégei voltak, valamint az a három alkalom, amikor az Atya szólt, egyaránt az Atya hangjának második megnyilatkozását azonosítják; és a második alkalom, amikor Jézus magával vitte Pétert, Jakabot és Jánost, a Megdicsőülés Hegye volt. A Hegy mint a második útjelző kettős tanúbizonysággal rendelkezik: az Atya hangjával és a három tanítvánnyal, mert a második üzenet mindig az „megkettőződést” azonosítja.

Az esti és a reggeli áldozat közötti hatórás időszakot, amelyet Máté és Márk hat napja jelképez Cézárea Filippiától a hegyig, Mózes hat napja is jelképezi, mígnem a hetedik napon behívatik a felhőbe.

A vonal a második angyal késedelmi idejével kezdődik, amint Mózes arra utasítja a hetven vént, hogy „várakozzanak”, míg vissza nem tér. A vonal első hat napja elkülönül, mégis a teljes 46 nap részét képezi. A hat nap olyan időszak, amely a harmadik próbához vezet, amelyet negyven nap jelképez. A 46 nap a templomot szimbolizálja; a hat nap Krisztus halálától pünkösdig terjedő hat órát, a keresztre feszítésétől a haláláig tartó hat órát, a Cézaréától Cézaréáig terjedő hat órát, valamint Péter felházban töltött idejétől a templomig tartó hat órát jelenti. Mózes a szövetség törvényét veszi át, és az arra vonatkozó utasításokat kapja, miként kell felépíteni a templomot. Jóllehet a Biblia azt mondja, hogy senki sem látta Istent, a vének „látták Izráel Istenét”. Isten megdicsőülése a hegyen Mózes és a vénekkel előképe volt a megdicsőülésnek a Megdicsőülés hegyén. Mindkettő magában foglalja a hatnapos időszakot. Mózes vonala magában foglalja a második angyal késedelmi idejét és a templomot jelképező teljes negyvenhat napot. A negyven

nap, amely alatt átvette a törvényt, az elpecsételést jelképezi.

Péter Caesarea Philippiben volt a harmadik órában, a kilencedik órában Caesarea Maritimába tartva, és hat–nyolc nap múlva a Hegyen van, időzve Mózes hetven vénével, amikor látomást lát a megdicsőült Úrról, miként Dániel is a tizedik fejezetben. Dániel színről színre látta az Urat, amint Gedeon és a hetven vén is. Az Átváltozás Hegye az a hely, ahol a száznegyvennégyezer laodiceai mozgalma a száznegyvennégyezer filadelfiai mozgalmává alakul át. Ők a nyolcadik egyházzá lesznek, amely a hatodik egyház, így látjuk a hat napot és a nyolc napot.

A keresztre feszítéstől haláláig tartó hat óra, a pünkösd hat órája, a Caesareától Caesareáig terjedő hat óra, az átváltozás hegyéig vezető hat nap és Mózes hat napja, amely a negyven naphoz vezetett, ugyanaz a vonal. Caesarea Filippi között, amely Panium és a vasárnapi törvény, a száznegyvennégyezer elpecsételtek. Ez az elpecsételés megosztást idéz elő.

És egyedül én, Dániel, láttam a látomást; mert a férfiak, akik velem voltak, nem látták a látomást; de nagy rettegés szállta meg őket, úgyhogy elfutottak, hogy elrejtőzzenek. Dániel 10:7.

Mózes elkülönült a vénektől, amikor ezt mondta: „Várjatok itt reánk, míg vissza nem térünk hozzátok.” Mózes a várakozás idején különült el a hetventől, és a hetven hét a próbaidőt jelképezi a korábbi szövetség népe számára. Amikor a hetvenedik hét véget ért, és ez a hetvenedik hét volt az a szent hét, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget sokakkal, Krisztus akkor teljesen elkülönült a korábbi szövetség népétől. Az az időszak, amely alatt a korábbi szövetség népe rendezhette volna vérfolyásának ügyét — ami számukra azt jelentette, hogy azt hitték, Ábrahám vére által üdvözlnek —, véget ért, és a tizenkét éves szűz feltámasztatott a szolgálatra. Mihelyt a várakozás ideje megkezdődött, Mózes megkapta a szövetség törvényét és a templom felépítésére vonatkozó utasításokat.

Amikor Péter, Jakab és János a hegyen voltak, Isten népének elpecsételése, majd ezt követő felemeltetése mint zászló azt jelképezi, hogy e szövetséges nép a száznegyvennégyezer temploma. A tizenegyedik óra munkásai ezután csatlakoznak ahhoz a templomhoz.

Így szól az Úr: Őrizzétek meg az ítéletet, és cselekedjétek igazságot, mert közel van szabadításom, hogy eljöjjön, és igazságom, hogy kijelentessék. Boldog az az ember, aki ezt cselekszi, és az embernek fia, aki ragaszkodik hozzá; aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és visszatartja kezét minden gonosz cselekedettől. Ne mondja ezt az idegen fia sem, aki az Úrhoz csatlakozott: Bizonyosan elszakasztott engem az Úr az ő népétől; és a herél se mondja: Íme, én száraz fa vagyok. Mert így szól az Úr a heréltekhez, akik megőrzik szombatjaimat, és azt választják, amiben gyönyörködöm, és ragaszkodnak szövetségemhez: Adok nekik házamban és falaimon belül helyet és nevet, jobbat a fiakénál és leányokénál; örökkévaló nevet adok nekik, amely ki nem vész. És az idegenek fiait, akik az Úrhoz csatlakoznak, hogy szolgáljanak neki, és szeressék az Úr nevét, hogy az ő szolgálói legyenek, mindazokat, akik megőrzik a szombatot, hogy meg ne fertőztessék azt, és ragaszkodnak szövetségemhez: elviszem szent hegyemre, és megörvendeztetem őket imádságom házában; égőáldozataik és véresáldozataik kedvesek lesznek oltáromon, mert házamat minden nép

imádság házának nevezik.

Így szól az Úr Isten, aki egybegyűjti Izráel számkivetettjeit: Még másokat is gyűjtök öhozzá azokon kívül, akik már egybegyűjtettek öhozzá. Ézsaiás 56:1–8.

Péter, Jakab és János, valamint Mózes az „Izráel számkivetettjeit” jelképezik, akiket gyűlölő testvéreik kivetettek maguk közül.

Így szól az Úr: Az ég az én királyi székem, és a föld lábam zsámolya; hol az a ház, amelyet nekem építetek? és hol van nyugalmam helye?

Mert mindezeket az én kezem alkotta, és így lettek mindezek, ezt mondja az Úr; de arra tekintek, aki szegény és megtört lelkű, és retteg az én beszédemtől. Aki ökröt öl, olyan, mintha embert ölne; aki bárányt áldoz, olyan, mintha kutyanak szegné nyakát; aki ételáldozatot mutat be, olyan, mintha disznóvért áldozna; aki tömjént gyűjt, olyan, mintha bálványt áldana. Bizony, ők a maguk útjait választották, és lelkük gyönyörködik utálatosságaikban. Én is az ő megcsalásaikat választom, és rájuk hozom azt, amitől rettegnek; mert amikor hívtam, senki sem felelt, amikor szóltam, nem hallgattak; hanem gonoszt cselekedtek szemem előtt, és azt választották, amiben nem gyönyörködtem.

Halljátok az Úr szavát, ti, akik rettegtek az ő szavától: Testvéreitek, akik gyűlöltek titeket, akik kivetettek titeket az én nevemért, ezt mondták: Dicsőíttessék meg az Úr! De ő megjelenik a ti örömtökre, ők pedig megszégyenülnek. Ézsaiás 66:1–5.

Az „öröm” szó számos alkalommal és sokféle módon fordul elő az Írásokban, miként a „megszégyenül” szó is. Péternek a Jóel könyvéből vett üzenetének összefüggésében a megszégyenülés és az öröm párhuzamot alkot, mint a bölcsek és a balgák, vagy a búza és a konkoly. A megszégyenülés és az öröm Jóel összefüggésében azokat jelképezi, akiknél megvan az olaj, vagyis a késői eső üzenete, szemben azokkal, akiknél nincs meg. Csak amikor ezt a részletet meglátod, akkor juthatsz el e szavak mélyebb értelméhez: „A ti testvéreitek, akik gyűlölnek titeket, akik kivetnek titeket az én nevemért.” Azok a testvérek azok, akik a Spalding and Magan első és második oldalán „névleges adventisták, mint Júdás”, akik „elárulnak bennünket a katolikusoknak”, „mert gyűlöltek bennünket a szombat miatt, mert nem tudták megcáfolni azt.” A ti testvéreitek, akik gyűlölnek titeket, kivetnek benneteket a föld szombatjának üzenete miatt, Mózes hétszerese miatt, amelyet nem lehet megcáfolni. A lényeg itt az, hogy egy tanbeli érvelés, egy vita miatt vettettek ki, amint Ézsaiás nevezi, és ez a tanbeli vita a késői eső üzenete.

Jóel ezt az üzenetet „újbornak” nevezi, és ha nálad van ez az üzenet, örömd van. Ha nincs nálad, úgy ébredsz fel, ahogyan Jóel részegesei, hogy azt találod: az újbor elvételét szadtól. Ezen a ponton prófétai értelemben „megszégyenülsz”. Az a csoport, amelynél ott van az olaj, örömmel bír, az a csoport pedig, amelynél nincs olaj, megszégyenül. Az olaj egyúttal újbor is, és az örömmel áll kapcsolatban. Ezért mondja Ézsaiás: „Halljátok az Úr beszédét.” Az egyik csoport úgy dönt, hogy hallgat rá, a másik pedig nem hallgat a trombita szavára. Ézsaiás kifejezetten azonosítja azt a csoportot, amely hall, amikor ezt mondja: „ti, akik rettegtek az ő beszédétől”. Az Úr összegyűjti azokat, akiket a 9/11-kor érkezett üzenet miatt kivetettek, és a vasárnaptörvényről összegyűjti Ézsaiás eunuchjait, akiket száraz fákként ábrázol. Ha megragadják a szövetséget, többé nem

lesznek elválasztva Isten szent hegyétől.

A herélt vagy a száraz fa a halált jelképezi. A herélt nem képes szaporodni, a száraz fának pedig nincs élete. Az ígélet az, hogy ha azok a pogányok, vagy a tizenegyedik órában munkába állók elfogadják a szombat által jelképezett szövetséget, fiaik és leányaik lesznek. Először összegyűjti Izráel számkivetettjeit, azután zászlóként emeli fel azokat a számkivetetteket, majd összegyűjti az Ő másik nyáját. Az első és a második összegyűjtés a 9/11-től a vasárnapi törvényig tartó időszakot jelképezi, amikor a Szentlélek hint, valamint a vasárnapi törvénytől addig az időszakig tartó periódust is, amíg Mihály felkél, és a késői eső mérték nélkül árad ki. Mindkét időszakban a késői eső üzenet, amely, ha birtokodban van, örömet hoz, ha pedig nincs nálad, szégyent hoz.

Máté könyve három vonalra oszlik, amelyek a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének három angyalát jelképezik. A három vonal mindegyike a három angyal fraktáljait is magában foglalja. A második vonal a tizenegyedik fejezettől a huszonkettedik fejezetig a középpont, mert ez a második angyal, amely az első és a harmadik angyal között helyezkedik el. Máté könyve maga is egy középső vonal, amikor a tizenegyedik–huszonkettedik fejezeteket a Teremtés könyve és a Jelenések könyve szövetségi fejezeteinek összefüggésében vizsgáljuk.

A tizenkét szövetségi fejezet középpontja Mátéé, és Máté három vonalának középvonala ugyanabban a tizenkét fejezetben található. E tizenkét fejezet középpontja a száznegyvennégyezer elpecsételése. Ezt a középpontot három vers jelképezi, amelyek egybeesnek a Genézis és a Jelenések tizenkét szövetségi fejezetének három középső versével.

Péter a középpont középpontjának középpontja, és az első és az utolsó keresztény menyasszonyt jelképezi. Ez az Alfa és az Ómega aláírása. Palmoni Péter névváltoztatására is ráhelyezte az Ő aláírását, amikor megalkotta Péter nevének rejtélyét az angol nyelvben. Jézus héberül szólt Péterhez, a beszélgetést görögül jegyezték fel, majd ezt követően angolra ültették át. Az angolban Palmoni úgy nevezte el Pétert, hogy az angol ábécé 16. betűjét használta, ezt az 5. követte, azt a 20., azt az 5., majd azt a 18., teljes tudatában annak, amikor Ő, mint Palmoni, megalkotta azt a nevet, amely a héberből a görögön át az angolba jut majd. Úgy is megtervezte, hogy az angol név lehetővé tegye annak a rejtélyét, hogy e öt betűt összeszorozva el lehessen jutni a száznegyvennégyezerhez. Palmoni, aki egyúttal az első és az utolsó is, úgy tervezte meg, hogy annak az öt angol betűnek, amelyek a Peter nevet alkotják, az elsője és az utolsója a 16. és a 18. betű legyen, mert a Peter névnek a Máté 16:18-ban kellett előfordulnia.

Mindazonáltal, mindazzal együtt, amit Péterről elmondtunk, még foglalkoznunk kell az „aranymetszéssel”. Az aranymetszést a Máté 16:18 szemlélteti, mivel az aránya 1,618. Az aranymetszés kapcsolatban áll a természet fraktáljaival, és amikor Palmoni Pétert a Máté 16:18-ban helyezi el, Palmoni azt azonosítja, hogy az a prófétai kulcs, amely Eliákim vállára helyeztetik az Ézsaiás 22:22-ben, valamint azok a prófétai kulcsok, amelyek ebben a szakaszban Péternek és az egyháznak adatnak, prófétai fraktálokat is magukban foglalnak.

Caesarea Philippi a harmadik órától Caesarea Maritimáig a kilencedik órában annak a harmadik órának a fraktálját jelképezi, amikor Krisztust megfeszítették, egészen a kilencedik óráig, amikor Kornéliusz Péterért küldött. A pünkösdi időszak a megfeszítés harmadik órájától addig, hogy Péter

pünkösdkor a templomban a kilencedik órában volt, annak az 1260 napnak a fraktálja, amely a kereszttől Kornéliuszig tart. Az a három alkalom, amikor az Atya szólt, a három angyal fraktálja, miként az a három alkalom is, amikor Jézus csak Pétert, Jakabot és Jánost vitte magával. Az a prófétai információ, amely azokba a versekbe van kódolva, ahol Péter a száznegyvennégyezeret szemlélteti, oly mélységes, mint bármely valaha volt igazság, és mégsem helyeztük el Pétert Paniumnál Dániel tizenegyedik fejezetében.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

Péter, Jézus Krisztus apostola, Pontuszban, Galáciában, Kappadóciában, Ázsiában és Bitíniában szétszórtan élő jövevényeknek, akik ki vannak választva az Atya Isten eleve ismerete szerint, a Lélek megszentelése által engedelmességre és Jézus Krisztus vérének meghintésére: Kegyelem nektek és békesség szaporítsassék. Áldott legyen a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint újjászült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számotokra, akiket Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen áll arra, hogy kijelentessék az utolsó időben.

Amelyben örvendeztek, noha most, ha szükséges, egy kevés ideig különféle kísértések között megszorítottatok; hogy hitetek megpróbáltatása, amely sokkal becsesebb a veszendő, noha tűz által kipróbált aragnál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék Jézus Krisztus megjelenésekor; akit, noha nem láttatok, szerettek; akiben, noha most nem látjátok őt, mégis hívén, kimondhatatlan és dicsőséges örömmel örvendeztek; elnyerve hitetek célját, lelketek üdvösségét.

Ezen üdvösség felől tudakozódtak és szorgalmasan kutattak a próféták, akik a nektek rendelt kegyelem felől prófétáltak; kutatván, mely vagy milyen időre jelentette ki a bennük levő Krisztus Lelke, amikor előre bizonyosságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azokat követő dicsőségről. Akiknek kijelentett, hogy nem önmaguknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amik most hirdettetnek nektek azok által, akik a mennyből küldött Szentlélekkel hirdették nektek az evangéliumot; amelyekbe az angyalok is vágyakoznak betekinteni.

Ezért elmétek derekát felövezve, józanok legyetek, és teljesen reménykedjete abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus kijelentésekor hoznak majd nektek; mint engedelmes gyermekek, ne szabjátok magatokat azokhoz a korábbi kívánságokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek. Hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes magatartásokban; mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.

És ha Atyátoknak szólítjátok azt, aki személyválogatás nélkül ítél meg mindenkit cselekedete szerint, jövevényiségetek idejét félelemben töltsétek; tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem Krisztus drága vérében, mint hibátlan és szeplőtelen báránynak; aki eleve el volt rendelve a világ teremtése előtt, de megjelent ezekben az utolsó időkben értetek, akik őáltala hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halálból, és dicsőséget adott neki, hogy hitetek és reménységetek Istenben legyen. Mivel lelketeket az igazság iránti engedelmességben, a Lélek által, a testvérek

iránti képmutatás nélküli szeretetre megtisztítottatok, tiszta szívből buzgón szeressétek egymást; mint akik nem romlandó magból, hanem romolhatatlanból születetek újjá, Isten élő és mindörökké megmaradó igéje által. Mert minden test olyan, mint a fű, és az ember minden dicsősége olyan, mint a fű virága. A fű elszárad, és virága lehull; de az Úr beszéde megmarad mindörökké. Ez pedig az a beszéd, amelyet az evangélium hirdetett nektek. 1 Péter 1:1–25.